

øvrige Land og særlig paa Landet snarere er Trang til Arbejdskraft end Mangel paa Arbejde, har jeg ikke kunnet og ikke villet være Medforslagsstiller til det her foreliggende Forslag.

K. M. Klausen: Angaaende dette Forslag, som vi behandle nu, kan jeg i det væsentlige henholde mig til de Udtalelser, jeg fremsatte, den Gang vi behandlede de to andre Forslag, som gik ud paa, det ene at skaffe Arbejde, og det andet at skaffe Hjælp under de ekstraordinære Arbejdsløshedsforhold, hvori vi leve. Jeg tror ikke, jeg røber nogen Hemmelighed ved at sige, at der vedrørende disse to Forslag, der ere blevne henviste til et Udvalg, gøres et stærkt forceret Arbejde, og det er mit Haab, at det vil kunne føre til et Resultat. Jeg antager, at dette Forslag her vil blive henvist til det samme Udvalg, og der vil saa være Grund til nærmere at overveje de Tanker, som ligge til Grund for dette Forslag.

Jeg skal gøre en Bemærkning til den sidste ærede Taler. Han mente, der ikke var Grund til at gøre noget i Anledning af den store Arbejdsløshed, som findes her i København, han sagde, det var en Arbejdsløshed af rent lokal Natur. Men det er dog en Arbejdsløshed, der omfatter mange Tusinde Mennesker, og disse Mennesker ere i dette Øjeblik stedte i Nød, det er en Arbejdsløshed, der er saa omfattende, at det overstiger den enkelte Kommunes Kræfter at afhjælpe den. Nu kan man naturligvis sige, at det er Kommunens Pligt i første Række at tage sig af disse arbejdsløse Folk, der kunde, om de vilde, henvende sig til Kommunen og kræve Fattighjælp. Men jeg vil haabe, at det ikke skulde komme saa vidt, at de arbejdsløse, foruden hvad øvrigt de maa lide ved at være arbejdsløse, ogsaa skulde bringes ind under Fattigvæsenet. Men selv om de skulde det, vilde det ikke blive Københavns Kommune, der fik Pligten til at hjælpe alle disse, Københavns Kommune vilde saa kun faa Pligt til at hjælpe dem, der ere forsørgelsesberettigede her, og den Hjælp, der ydedes de andre, vilde andre Kommuner i Landet komme til at lide under. Hvor en stor Del Mennesker er stedt i Nød, har det altid været Skik paa Rigsdagen at opfatte det som en Samfundssag og ikke som noget, der vedrører et enkelt Sogn, en enkelt Kommune. Jeg synes, man ikke har Ret til at opstille denne sidste Betragtning her. Da Nøden er saa

stor og almindelig, bør det være en Samfundssag. Det er ogsaa de Tanker, der ligge til Grund for dette Forslag, og det kan jeg fuldt ud billige. Jeg haaber, det maa blive overvejet sammen med de øvrige Forslag i det nedsatte Udvalg.

W. Neergaard: Jeg har ikke udtalt mig, som om jeg havde noget imod, at der blev gjort noget for at modvirke Arbejdsløsheden i København. Jeg har kun udtalt mig om, at det ikke er Statens Opgave at gøre noget for at modvirke en Arbejdsløshed, der er lokalt begrænset til København.

K. M. Klausen: Staten har ved andre Lejligheder, hvor Ulykker have ramt mindre Dele af vort Samfund, hidtil ikke ladet de enkelte Kommuner være ene om at klare det. Der kunde nævnes mange Eksempler, som vise, at Staten i saadanne Tilfælde er traadt hjælpende til og altsaa har ment, at det var hele Samfundets Opgave at yde Hjælp.

W. Neergaard: En saadan Betragtning kan man meget godt anerkende, men jeg maa i dette Tilfælde fremdeles hævde, at naar vi paa Landet i høj Grad mangle fornøden Arbejdskraft, er det ikke videre tiltalende for Statens Borgere i Almindelighed at træde hjælpende til.

Indenrigsministeren (Sigurd Berg): Til det ærede Medlem for Københavns Amts 2den Valgkreds (K. M. Klausen) skal jeg kun bemærke, at Staten i Henhold til bestaaende Love ordinært yder Tilskud til Afhjælpning ogsaa af Nød foranlediget ved Arbejdsløshed. Jeg gjorde nærmere Rede derfor forleden og paapegede da ogsaa de betydelige Kapitaler, der endnu ere tilbage til Raadighed for Kommunerne, naar de ville gøre Brug af de givne Love.

Det, der her er Tale om, er imidlertid ikke de ordinære Foranstaltninger, men Spørgsmaalet er om, hvorvidt der er Anledning til at give noget ud over, hvad der ordinært gives af Statstilskud, og i saa Henseende mener jeg at have paavist, at det kan der ikke for Tiden skønnes at være Anledning til. Det kan ikke være Statens Opgave ved ekstraordinære Tilskud at søge at holde Arbejdskraften i den enkelte Kommune.

Da ikke flere forlangte Ordet, sluttedes Forhandlingen.